

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 2 жовтня 2014 року № 40 (567)

ПІДПІЛЬНІ МАНТРИ ЦВК

Незаконно та безпідставно ЦВК відмовила в реєстрації дев'яноста семи кандидатам у народні депутати із списку Конгресу Українських Націоналістів, затвердженого XV Збором партії. Причина – помилки і неточності в заявах. Це при тому, що в частині третій статті 60 Закону України «Про вибори народних депутатів України» вказано, що «Помилки і неточності, виявлені в поданих кандидатами на реєстрацію документах, підлягають виправленню і не є підставою для відмови в реєстрації кандидата в депутати».

«ЦВК вчинила наругу над волею більш ніж п'ятдесятитисячної політичної сили та мільйонів прихильників націоналістичної ідеї. Право виборців обирати відповідно до своїх переконань зухвало сплюндроване членами ЦВК, які маніпулюють змістом Закону», – каже Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь

Постанова ЦВК від 26 вересня 2014 року №1215 «Про відмову в реєстрації кандидатів у народні депутати України, включених до виборчого списку політичної партії Конгрес Українських Націоналістів, на позачергових виборах народних депутатів України» зайвий раз вказує на те, що Революція Гідності ніяк не вплинула на роботу ЦВК, яка й до сьогодні залишається корумпованою структурою.

На неодноразові звернення до помічників члена ЦВК Юлії Швець повідомити про час засідання комісії з питань реєстрації виборчого списку Конгресу та можливість зустрічі з пані Швець звучала відмова. Засідання ЦВК офіційний сайт не анонсував, що, однак, не завадило їй провести таємне засідання і о двадцятій годині двадцять шостого вересня ухвалити протиправну постанову.

Конгрес Українських Націоналістів – партія, головною метою якої є боротьба за побудову Української Самостійної Соборної Держави, але, схоже, цю святу ідею в ЦВК поділяють далеко не всі, а дехто відверто обслуговує корпоративні (партійні) інтереси. 29 вересня ЦВК зареєструвала ще додатково 500 кандидатів від партій, деякі з яких підтримують і фінансують сепаратистів.

«У такий же утаємничений спосіб ЦВК продовжує відмовляти в реєстрації іншим висуванцями партій і самовисуванцям. Підміняючи волю виборців, усуває небажаних конкурентів для «вибраних» і таким чином культивує політичну корупцію», – стверджує Степан Брацюнь.

Тридцятого вересня зранку активісти Конгресу Українських Націоналістів пікетували ЦВК. Головні вимоги – відновлення реєстрації кандидатів від Партії та люстрація слуг режиму Януковича. У не легкі для країни часи українці повинні згуртуватися і не дозволити старим «обличчям», на яких лежить відповідальність за смерть Героїв Небесної Сотні, далі керувати Державою.

Євген ЛОЗОВИЙ

...І ПОДВІЙНІ СТАНДАРТИ

ЦВК «скоротила» виборчий список Конгресу аж до чотирьох осіб. Каже, мала для цього «архівагомі» підстави: у заявах кандидатів знайшла «не так» написану фразу – помилку, найпопулярнішу чи не у всіх виборчих списках… Помилка виправляється і – нема проблем.

Проте ЦВК перетворила її у нездоланну перешкоду – для КУНу. А до Валерія Хорошковського, другого номера виборчого списку «Сильної України», у ЦВК претензій не було. Майже два роки він не жив в Україні, а за законом, той, хто не жив у країні останні п'ять років, не має права балотуватися. Хто платить, той і музику замовляє? Схоже, танцювати до упаду під музику Хорошковського має намір не лише ЦВК, а й Київський апеляційний адмінсуд, який встановив неймовірне: Хорошковський «був у відрядженні і терміну перебування за кордоном не перевищив», тож іти в нардепи може. Хай живе корупція?! Не дозволимо!

О. ДМИТРЕНКО

ОФІЦІЙНО

Заява
Конгресу Українських Націоналістів
щодо протиправної діяльності Центральної виборчої комісії

Центральна виборча комісія своєю постановою від 26 вересня 2014 року №1215 «Про відмову в реєстрації кандидатів у народні депутати України, включених до виборчого списку політичної партії Конгрес Українських Націоналістів, на позачергових виборах народних депутатів України» безпідставно і незаконно відмовила в реєстрації 97 кандидатам із списку партії з 101, затверджених XV Збором. Таким чином вона здійснила наругу над волею більш ніж 50-тисячної бандерівської партії та мільйонів симпатиків націоналістичної ідеї по всій Україні. Право людини обиратися, право виборців вільно обирати зухвало попране членами ЦВК, які свавільно перекручують зміст закону.

Це при тому, що в частині 3 статті 60 Закону України «Про вибори народних депутатів України» зазначено: «Помилки і неточності, виявлені в поданих кандидатами на реєстрацію документах, підлягають виправленню і не є підставою для відмови в реєстрації кандидата в депутати». Центральна виборча комісія у своєму рішенні підміняє Верховну Раду України та Конституційний суд України, витлумачуючи термін «помилки», вжитий законодавцями, як «технічні помилки», вчиняючи т. ч. кримінальний злочин. Адже термін «помилки», вжитий в законі, значно ширший та вміщає в собі усі види помилок – політичні, юридичні, граматичні, технічні та будь-які інші помилки.

Однак про жодні помилки і неточності член ЦВК Швець Ю.В. та її помічники не повідомляли представника Конгресу в ЦВК. Отже, таких не було. Таємно підготована постанова ЦВК на таємному засіданні ЦВК о 20-ій годині 26 вересня 2014 року (засідання ЦВК офіційний сайт ЦВК не анонсував), була проголосована. Не був повідомлений про розгляд питання реєстрації виборчого списку Конгресу представник політичної партії в ЦВК з правом дорадчого голосу. На неодноразове звернення до помічників члена ЦВК Швець Ю.В. Голови КУН та представника КУН в ЦВК повідомити про час засідання комісії з питання реєстрації виборчого списку Конгресу та можливість зустрічі з Швець Ю.В. звучала відмова. В такий самий таємний спосіб ЦВК продовжує відмовляти в реєстрації кандидатами в народні депутати тисячам висуванцям партій та самовисуванцям, підміняючи волю виборців, усуваючи небажаних конкурентів для «вибраних» і в такий спосіб культивуючи політичну корупцію.

Реалізація гарантованих конституцією прав не може залежати від настрою та прихильності декількох осіб, а тим більше від рівня їхньої поваги до закону.

На жаль, доводиться констатувати, що Революція гідності жодним чином не вплинула на роботу Центральної виборчої комісії, яка й сьогодні залишається заповідником бандитської корумпованої епохи Януковича. Значна частина членів ЦВК є близькими родичами чинних народних депутатів, високопоставлених чиновників та партійних бонз. Вражає закритість та таємність цього публічного та відкритого відповідно до закону державного органу. В приміщення ЦВК не мають можливості потрапити не те що рядові виборці, але й керівники партій, кандидати в депутати. У відкритому доступі на офіційному сайті комісії немає службових телефонів членів комісії та їхніх помічників, прізвищ та телефонів керівників та працівників секретаріату ЦВК.

На підставі викладеного Конгрес Українських Націоналістів вимагає:

– Вжити всім відповідальним органам заходів щодо припинення протизаконної діяльності Центральної виборчої комісії.

– Генеральній прокуратурі також вважати цю Заяву – заявою про злочин.

– Центральній виборчій комісії негайно припинити протиправну діяльність та самостійно скасувати постанову від 26 вересня 2014 року № 1215 «Про відмову в реєстрації кандидатів у народні депутати України, включених до виборчого списку політичної партії Конгрес Українських Націоналістів, на позачергових виборах народних депутатів України», усі інші постанови про відмови в реєстрації кандидатам в народні депутати від інших партій та самовисуванцям з формальних та надуманих причин, давши можливість виборцям вільно вибирати своїх представників у парламент.

– Відставки частини корумпованих членів ЦВК.

– Негайно вжити заходів щодо забезпечення публічності та відкритості в діяльності Центральної виборчої комісії.

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Степан БРАЦЮНЬ

ПЕРЕДВИБОРНА ПРОГРАМА КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Зовнішньо- і внутрішньополітичні виклики, які постали перед молодою Українською державою у XXI ст. (війна з Російською Федерацією, корупція, олігархизація, русифікація безвідповідальність більшості політичних партій та політиків тощо), переконливо довели, що одні із базових європейських цінностей – свобода, незалежність, демократія – не даються раз і назавжди. Їх необхідно постійно виборювати. Конгрес Українських Націоналістів, усвідомлюючи сучасні загрози для національної безпеки України та її територіальної цілісності, а також необхідність соціально-економічних реформ, змін у культурно-інформаційній сфері, готовий до такої боротьби на парламентському рівні.

– Ми Ті, кого боялася і боїться Російська імперія та її «п’ята колона» в Україні, називаючи нас «бендерівцями», адже на сучасному етапі українського державотворення пов’язуємо своє буття із національно-визвольною боротьбою УНР та ОУН, на цій основі формуємо ідеологічні та політичні цінності.

– Ми спадкоємці Тих, для кого гасло «Здобудеш Українську Державу, або згинеш в боротьбі за неї» було і залишається одним із найважливіших життєвих принципів, символом боротьби за незалежну Українську державу.

Українська нація стала консолідованою, національно свідомою під час Революції Гідності. Кров, пролита патріотами України на Майдані, а також під час російської агресії кличе нас до жертовного чину в ім’я свободи, незалежності, відстоювання територіальної цілісності і суверенітету України.

Українська держава має потужний людський, науковий, інтелектуальний, економічний потенціал, який, за умови раціонального націєтворчого господарювання та політичної волі еліти, забезпечить розквіт і добробут Нації. Але без покарання винних у державній зраді масових убивствах мирних громадян, військових злочинах, тероризмі, без подолання корупції та проведення люстрації неможлива побудова суверенної, незалежної, демократичної, соціальної, правової держави, тому домагатимемося: притягнення до відповідальності в українських та міжнародних судах винних у тероризмі, його фінансуванні на території України, скоєння військових злочинів і державній зраді. На лаві підсудних за злочини проти України насамперед мають опинитися В.Янукович та президент РФ В.Путін.

Сьогодні українці об’єдналися навколо ідеалів незалежності, свободи, гідності, європейської інтеграції, правової та демократичної держави.

КУН У СФЕРІ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ ВИСТУПАЄ ЗА

– захист територіальної цілісності України в межах існуючих кордонів;

– звільнення всієї території України від окупаційних російських військ і повернення тимчасово-окупованого Криму під юрисдикцію Києва;

– посилення кримінальної відповідальності за дії спрямовані на підрив національної безпеки України;

– фінансування Збройних Сил України на рівні, не нижчому ніж 2,5% ВВП;

– зміцнення системи початкової військової підготовки із залученням до педагогічного корпусу викладачів (здебільшого офіцерів) – українських патріотів.

– належне соціальне забезпечення військових.

КУН У ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНІЙ СФЕРІ ЗМАГАЄ ДО

– негайного приєднання України до Європейського Союзу.

– відмови від «позаблоковості» й відновлення стратегічного курсу на вступ до Північно-Атлантичного Альянсу (НАТО).

– становлення України як регіонального лідера у Південно-Східній Європі. Балтійський, чорноморський та каспійський регіони – зона національних інтересів України.

– ефективного забезпечення економічних та політичних інтересів України в світі;

– притягнення представників «п’ятої колони» та керівництва Російської Федерації, як держави-агресора, до відповідальності в Гаазькому трибуналі за військові злочини та злочини проти людяності.

– відшкодування Російською Федерацією матеріальних збитків, завданих під час її агресії інфраструктурі української економіки.

– призначення пожиттєвих пенсійних виплат Російською Федерацією сім’ям загиблих українських громадян і пораненим під час російської агресії.

КУН ЗАКЛИКАЄ ДО ЗМІНИ ДЕРЖАВНО-ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ НА ОСНОВІ

– проведення люстрації, призначення на звільнені вакансії молодих фахівців, випускників українських вишів, відібраних за критеріями патріотизму і професіоналізму;

– ухвалення Виборчого кодексу із обов’язковою умовою проведення виборів на пропорційній системі з відкритими виборчими списками;

– створення Національного Антикорупційного Бюро;

– скасування депутатської недоторканості;

– реформи правоохоронної системи за «грузинським сценарієм»;

– виборності суддів терміном на 5 років.

КУН ПОВ’ЯЗУЄ ЕФЕКТИВНИМИ ЕКОНОМІЧНИМИ РЕФОРМАМИ ТА МОДЕРНІЗАЦІЮ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ ІЗ

– формуванням економічної системи, заснованої на інноваційній стратегії розвитку;

– посиленням конкурентоздатності української продукції на європейському ринку;

– зростанням частки наукоємного сектору виробництва;

– позбавленням енергетичної залежності від Російської Федерації;

– запровадженням електронного урядування задля максимально спрощеного отримання громадянами, зокрема бізнесменами, усіх необхідних документів;

– впровадженням та розвитком енергозберігаючих технологій;

– запровадження екологічно безпечних промислових технологій;

– мораторієм на продаж землі;

– стабілізації національної гривні.

КУН СОЦІАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВИРІШУВАТИМЕ ШЛЯХОМ

– встановлення мінімальної заробітної плати, пенсії, стипендії на рівні, який би забезпечив життєві, духовні потреби громадян;

– впровадження заходів щодо подолання демографічної кризи (забезпечення умов для зростання народжуваності, зменшення рівня захворюваності та смертності громадян України);

– повного відшкодування громадянам грошових заощаджень, вкладених до Ощадбанку СРСР;

– забезпечення достатнього державного та альтернативного фінансування системи охорони здоров’я;

– посилення контролю за якістю продуктів харчування, води, повітря тощо;

– надання молоді довгострокових пільгових кредитів на придбання житла і отримання освіти.

КУН У НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНІЙ СФЕРІ ПРОПОНУЄ

–деколонізувати культурну й інформаційну сфери;

– утверджувати українську культуру, як основний чинник консолідації громадян у національну спільноту;

– захищати і розвивати єдиний інформаційно-культурний простір України;

– створити умови для належного розвитку вітчизняних культурних індустрій: книговидання, кіновиробництва, музичного бізнесу тощо;

– в рамках правового поля витіснити з українського інформаційного простору ЗМІ, які проводять політику дезінформації, насильницької русифікації, нав’язують релігійну та міжнаціональну ворожнечу, протидіють консолідації українського суспільства;

– забезпечити пріоритетність видання книг, журналів, пресової та іншої продукції українською мовою;

– максимально розвивати україномовні навчально-виховні заклади у регіонах і місцевостях, де порушуються права українців;

– створити умови для максимальної свободи наукового пошуку та можливості споживання суспільством наукомісткої продукції;

– ініціюватимемо створення в столиці України Пантеону Слави і перепоховання на його території Степана Бандери, Євгена Коновальця, Ярослава Стецька, Симона Петлюри та інших відомих діячів української нації.

Здобудеш Українську Державу, або загинеш у боротьбі за Неї!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ВИБОРЧИЙ СПИСОК
кандидатів у народні депутати України
від політичної партії Конгрес Українських Націоналістів у загальнодержавному багатомандатному виборчому окрузі, висунутих на XV Зборі 13 вересня 2014 р.

1. Брацюнь Степан Іванович, Голова Конгресу Українських Націоналістів;
2. Мовчан Павло Михайлович, голова Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка;
3. Поровський Микола Іванович, голова Республіканської Християнської партії;
4. Олійник Марія Василівна, Заступник Голови КУН, заступник голови Донецької ОО ВУТ «Просвіта» ім. Тараса Шевченка;
5. Рудник Ігор Андрійович, сотник 34-сотні Майдану Революції Гідності;
6. Бондар (Різниченко) Ольга Іванівна, активіст волонтерської групи «Вільні люди»;
7. Борович Богдан Карлович, голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА, голова Івано-Франківської ОО КУН;
8. Лупаков Євген Олександрович, голова Спілки Офіцерів України, заступник Голови КУН;
9. Петрова Марія Олегівна, голова Всеукраїнської Ліги Українських жінок, перший заступник голови Національної Ради жінок України;
10. Шпіцер Василь Іванович, перший мер м.Львова, заступник Голови КУН;
11. Дідусь Роман Іванович, заступник головного інженера, заступник голови КУН;
12. Шепетюк Юрій Васильович, голова Київської міської організації КУН;
13. Семенюк Тарас Миколайович, директор кредитної спілки «Скарбниця»;
14 Гентош Тарас Йосифович, голова Львівської обласної організації КУН.
15. Віват Іван Осипович, заступник голови Чортківської райдержадміністрації, голова Чортківської районної організації КУН;
16. Стельмащук Юрій Іванович, директор державного підприємства «Український дім»;

Закінчення на 3-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71	Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34	Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87	Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56	Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72	Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154	Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71	Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84	Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49	Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93	Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34	Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
			Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46	Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81
			Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07			

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

Ленінопад. «Так місто Захарія буде сонцем!»

Те, про що мріяли на кухнях у 90-ті, розраховуючи, скільки тротилу треба, щоби підірвати комуністичного ідола, звершилося. 28 вересня 2014 року увійде в історію України як символ – кінець посттоталітарного розвитку нашої держави. Віднині опозиція Києва – столиці України і Харкова – «першої столиці УРСР» подолана.

Найбільший за розміром «привид комунізму» вже не псуватиме вигляд найбільшої в Європі площі. І назва площі не контрастуватиме із своїм первісним смислом. Свобода, як джерело слобідської ментальності, гейзером пробила намул, що десятками років зсипався в голови громадян із совєтської пропагандистської машини. І тепер наше місто дійсно може називатися столицею. Столицею Слобідської України, де у лютому, на початку минулого століття, вперше засновник українського націоналізму Микола Міхновський виголосив програму боротьби за утворення Української Самостійної Соборної Держави. Наприкінці 1900 року, у відповідь на заборону офіційної влади зробити напис українською мовою на пам'ятнику Котляревському у Полтаві, від імені Революційної Української Партії він написав «Одвертий лист до міністра Сипягіна», який закінчувався словами:

«Українська нація мусить скинути панування чужинців, бо вони огиджують саму душу нації. Мусить добути собі свободу, хоч би захиталася ціла Росія! Мусить добути собі визволення з рабства національного та політичного, хоч би пролилися ріки крови! А та кров, що поллється, впаде як народне прокляття на Вашу голову, пане міністер, і на голови всіх гнобителів нашої нації» (включно з сьогоднішніми гнобителями – Путіним і Ко).

Мандрівний український філософ Григорій Савич Сковорода, який більшість своїх актуальних – з XVIII століття до тепер – трактатів написав на Слобожанщині, називав місто Захарія (Харків) «сьомим оком Господа». Ці очі сліпі, доки закрита зіниця. Але Харків стане справжнім сонцем, коли Господь розкриє свої очі і зглянеться на нього. Тоді засяє місто радістю, миром, любов'ю, коли прокинеться в наших серцях віра Христова.

«Нехай не викраде мене сатана»

Другий день поспіль бачу зранку картинку, коли на сходинках під постаментом поваленого тирана стоять на колінах старші жіночки, хрестяться і б'ють поклони. Це зайвий раз підтверджує, що закарбований в масовій свідомості совєтських людей ленінізм сприймається як релігія, побудована на імітації християнства. Головним же імітатором Ісуса Христа був антихрист. Та й жовтневий переворот 1917 року очевидці порівнювали із приходом антихриста. Тож насправді люди, молячись пам'ятнику вождеві пролетаріату, поклоняються сатані. Я не виключаю, що в роду цих жіночок були й ті, хто був замучений, розстріляний і повішений за наказами сатани-Леніна під час червоного терору або помер в часи геноциду-голодомору. Феномен цих жіночок можна пояснити ефектом общипаної курки, що біжить слідом за своїм вбивцею, який її за кілька хвилин заріже і випотрошить.

Люди, вкрадені сатаною, живуть не своїм розумом і проживають не своє життя. Бо справжня людина створена за образом і подобою Божою. Бог є Творцем, і Він наділив людину талантом бути вільною і творити світ в любові, правді і радості. Сатана, Ленін, Сталін і їхні послідовники – це все анти: анти-віра, анти-свобода, анти-правда, анти-добро, анти-любов, анти-надія… або зло, ненависть, руйнація і брехня часто-густо під виглядом добра, правди і справедливості…

Навіть нормальні ніби люди, які вважають себе культурними і освіченими, висловлюють сьогодні незадоволення тим, в який спосіб скинули вождя і говорять нам: «Це ж тільки пам'ятник, ну чим він вам заважав?» На це у мене зустрічне питання: «Якщо ви вважаєте, що Україна – ваш дім, Харків – ваш дім, такі самі, як і ваше власне помешкання, ви б у себе вдома повісили портрети катів, вбивць і замовників вбивства ваших близьких і рідних?! Але пам'ятники катам, вулиці, які носять назви вбивць українців, – це те ж саме. Так що, харків'яни, які «чистились» під Леніним, вступали в піонери, комсомольці і у всяке інше г…, опритомнійте, згадайте, врешті-решт, що ви ж Божі творіння, а не курки общипані…»

Не зважаючи на те, що нова українська влада в Харкові – це відсутність політичної волі, аморфність, безликість – «ні те, ні се», «не риба, не м'ясо», або драглі, акт історичної справедливості був здійснений. Здійснений завдяки палкій рішучості, організованості, солідарності націоналістичної молоді Харкова, яка належить до «Громадської варти», батальйону «Азов», «Східного корпусу», «Правого сектора».

Слава Нації! Смерть ворогам!

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ВИБОРЧИЙ СПИСОК кандидатів у народні депутати України

від політичної партії Конгрес Українських Націоналістів

17. Хуторянець Ольга Володимирівна, шеф-редактор телевізійного проекту ток-шоу «Говорить Україна»;
18. Білах Іван Богданович, директор ТОВ «Видавництво Астон»;
19. Лемик Роксолана Ярославівна, доцент кафедри цивільного права і процесу, голова Львівської міської організації КУН;
20. Гудзь Віктор Васильович, асистент, доцент, в.о. зав. кафедри, голова Мелітопольської районної організації КУН;
21. Василенко Аліна Володимирівна, юрист;
22. Бенюк Ніна Василівна, голова Хмельницької обласної організації КУН;
23. Іванько Артур Едуардович, тимчасово не працює;
24. Овчарук Василь Леонтійович, пенсіонер;
25. Омельчук Володимир Васильович, провідний науковий співробітник;
26. Данилиха Ігор Лукич, голова Секретаріату Львівської обласної організації КУН, член Головного Проводу КУН;
27. Петранюк Марія Володимирівна, програмний директор;
28. Мохналь Михайло Миколайович, голова Контрольно-ревізійної комісії КУН, юрисконсульт;
29. Василишин Іван Йосипович, адвокат, Член Головного Проводу КУН;
30. Шпіцер Андрій Стефанович, асистент кафедри СКС;
31. Проценко Володимир Миколайович, український письменник, член Головного Проводу КУН;
32. Гафінова Любов Василівна, учитель української мови та літератури;
33. Васильченко В'ячеслав Миколайович, доцент кафедри журналістики;
34. Русенко Ярослав Григорович, офіцер запасу Збройних Сил Української армії;
35. Соколовська Ірина Володимирівна, заступник Голови Київської міської організації КУН;
36. Бідюк Юрій Васильович, голова Рівненської обласної організації КУН, член Головного проводу КУН, лікар-психіатр вищої категорії;
37. Опимах Оксана Григорівна, завідувач сектором обліку фондового відділу;
38. Степченко Григорій Іванович, голова Запорізької обласної організації КУН;
39. Матіяш Михайло Дмитрович, міський голова м. Добромиля;
40. Процев`ят Тарас Іванович, консультант на підставі окремих цивільних угод низки державних та приватних інституцій; Член Головного Проводу КУН;
41. Вовк Михайло Федорович, член Головного Проводу КУН, фізична особа – підприємець;
42. Слюсар Сергій Михайлович, тимчасово не працює;
43. Павлюк Олег Петрович, помічник-консультант народного депутата;
44. Дяків Богдан Степанович, директор позашкільного закладу;
45. Давидчук Василь Сергійович, провідний науковий співробітник, член Головного Проводу КУН;
46. Фурман Анатолій Миколайович, тимчасово не працює;
47. Боринський Іван Миколайович, референт;
48. Козак Михайло Михайлович, методист;
49. Мержвинський Віктор Володимирович, тимчасово не працює;
50. Шевко Дем'ян Георгійович, заступник директора ТОВ «Українська туристична компанія»;
51. Дедюхін Ігор Олегович, фізична особа – підприємець;
52. Ульгурський Ярослав Олексійович, завідувач, доцент кафедри проектування інтер'єрів;
53. Паламарчук Дмитро Владленович, голова Полтавської обласної організації КУН;
54. Гавалюк Іван Михайлович, голова правління;
55. Рамський Андрій Георгійович, директор Дубенської міської станції юних техніків;
56. Гурик Мирослава Іванівна, доцент кафедри філософії та політології;
57. Каспрів Ростислав Ігорович, адвокат;
58. Сорока Галина Степанівна, голова Козелецької районної організації КУН;
59. Мацелик Михайло Олексійович, завідуючий кафедри господарсько-правових дисциплін;
60. Мазур Наталія Богданівна, студентка;
61. Дорошенко Вадим Феодосійович, власник видавництва дитячої періодичної преси;
62. Петранюк Володимир Іванович, директор-художній керівник, голова Дніпровської районної організації КУН;
63. Буртовий Анатолій Миколайович, старший викладач;
64. Поповичук Олег Миколайович, викладач з юридичних дисциплін;
65. Черепанський Ігор Олегович, викладач;
66. Дублянко Володимир Ілліч, голова секретаріату КУН Самбірської районної організації;
67. Бількевич Руслан Павлович, фізична особа – підприємець;
68. Наджога Назарій Михайлович, власний кореспондент;
69. Дружкін Богдан Миколайович, депутат;
70. Ярема Володимир Ігорович, фізична особа-підприємець;
71. Вівчарик Петро Петрович, фізична особа-підприємець;
72. Покотило Роберт Володимирович, регулювальник радіоапаратури;
73. Сидорчук Валерій Васильович, керівник гуртка з настільного тенісу, голова Вишгородської районної організації КУН;
74. Соченко Марина Петрівна, старший викладач кафедри живопису:
75. Радецький Йосип Іванович, заступник директора департаменту – начальник управління;
76. Пивчук Юрій Іванович, голова секретаріату;
77. Вознюк Петро Федотович, старший науковий співробітник;
78. Грищук Василь Аркадійович, фізична особа-підприємець;
79. Климова Анжеліка Анатоліївна, фізична особа-підприємець;
80. Гриневецький Петро Михайлович, лікар з гігієни праці, начальник відділу охорони здоров'я;
81. Малерик Тетяна Ігорівна, адвокат;
82. Мороз Григорій Андрійович, провідний інженер охорони і захисту лісу;
83. Данильчук Ярослав Зіновійович, головний лікар;
84. Шпак Богдан Володимирович, тимчасово не працює;
85. Коменда Володимир Богданович, програміст;
86. Кувівчак Остап Степанович, охоронник.
87. Зеленський Микола Іванович, громадсько-політичний діяч;
88. Головацький Микола Андрійович, пенсіонер;
89. Пакош Степан Іванович, керівник КП «Тернопільміськтеплокомуненерго» Тернопільської міської ради;
90. Лисаківський Олексій Вікторович, тимчасово не працює;
91. Кобзарук Дем'ян Ігорович, фізична особа – підприємець;
92. Зозуля Микола Дмитрович, пенсіонер;
93. Пурський Андрій Зіновійович, власник науково-виробничого підприємства «Аксіома»;
94. Мельниченко Наталія Олексіївна, тимчасово не працює;
95. Водоп`ян Олександр Сергійович, фізична особа – підприємець;
96. Головащенко Роман Володимирович, викладач кафедри фізичного виховання та спорту;
97. Рибак Олександр Миколайович, монтер;
98. Ушаков Максим Віталійович, студент;
99. Соколова Наталія Василівна, вчитель початкових класів;
100. Бількевич Борис Григорович, пенсіонер;
101. Кухарчук Максим Ігорович, студент.

Закінчення. Початок на 2-й стор.

Список кандидатів у депутати від КУН по мажоритарних округах:

1. Ткач Володимир, округ № 165, Тернопільська обл.
2. Березовський В'ячеслав, округ № 11, Вінницька обл.
3. Потурнак Іван, округ № 16, Вінницька обл.
4. Матківський Олег, округ № 119, Львівська обл.
5. Кондратюк Вадим, округ № 124, Львівська обл.
6. Клевчик Іван, округ № 204, Чернівецька обл.
7. Коретчук Ярослав, округ № 85, Івано-Франківська обл.
8. Царенко Анатолій, округ № 144, Полтавська обл.

 МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

НАЦІЯ НАРОДЖУЄТЬСЯ В КРОВІ

Леся РУПНЯК

Вперше я почула про Доброгостівську середню школу років з десять тому у Львівській обласній раді. Мова зайшла про молодих учителів, рівень їх фахової підготовки, і хтось з депутатів сказав:

– Коли хочете подивитися, як куються справжні педагогічні кадри, їдьте у Дрогобицький район у село Доброгостів, і коли хочете чогось навчитися, їдьте у Доброгостів, а коли маєте на приміті молодого спеціаліста, який мріє стати справжнім учителем, посилайте його до Доброгостова.

Тепер, коли довідалася, що Доброгостівські школярі вирішили допомогти Українській Армії, принагідно згадалися ці слова.

Отже, їду до Доброгостова. Село, в якому проживає понад 3,5 тисячі мешканців, виглядає ошатно й справді гостинно. Про те, звідки походить його назва, мені розповіли таку легенду. Колись давно (а перша писемна згадка про село датується 1434 роком) на місці, де зараз розкинулося село, ріс густий-прегустий ліс. А в лісі було джерело, з якого била чиста кришталева вода. Забрів туди заїжджий чоловік, та й оселився біля джерела. Викопав там криницю і почав пригощати смачною та здоровою водою всіх, хто проїжджав мимо. А до води – й усім, чим Бог послав, бо чоловік був роботящим. Добре гостив. Людям це подобалося, і багато хто оселявся поруч. Так виникло село з милозвучною назвою – Доброгостів. А криниця, уже відбудована, й досі частує всіх доброю водою.

До школи під'їжджаємо одночасно з машиною військових волонтерів, яких відразу оточують учителі та учні й проводять до актового залу, де вже чекають решта учнів. Довкола цвітуть вишиванки, але настрій далеко не святковий. Війна. Вона, розхристана, у чорній закривавленій сорочці, нагло вдерлася в оселі мешканців цього мирного й далекого від Донеччини села: 17 доброгостівців пішли на фронт, інші – живуть у постійному чеканні повістки, добрих новин, але найбільше – в надії, що все це скоро скінчиться.

Коли до залу зайшли люди у формі (троє з них – бійці батальйону «Айдар»), діти принишкли. Далека і страшна війна, здавалося, стала на порозі. Однак, коли прозвучало вітання «Слава Україні!» відповідь вразила несподівано рішучими інтонаціями. На мить здалося, що це не діти, а вся Україна стала проти супостата: стільки сили, стільки рішучості звучало в дитячих голосах. Подумалося: ми обов'язково переможемо в цій війні, якщо в нас такі діти ростуть.

Діти й справді ростуть особливі.

– Цього року ми святкували двохсотрічча від дня народження Тараса Шевченка, – розповіла директор школи, пані Оксана Гарасим'як. – Серед інших заходів влаштували змагання: хто знає найбільше віршів Кобзаря напам'ять. Перемогла учениця Христина Копровська. За перше місце вона отримала премію – 500 гривень. Яким же було моє здивування, коли, після урочистостей, дівчинка прийшла до мене в кабінет і сказала: «Оксано Степанівно, я хочу передати ці гроші на Майдан, допоможіть мені, може, вони врятують чиєсь молоде життя».

Між тим, діти намагаються розважити воїнів. Вони підготували невеличкий концерт. Але хвилюються так, що в очах і голосах бринять сльози. Та й як не плакати? Адже в багатьох з них на фронті батьки, старші брати. І всі їхні думки щомиті там, коло найрідніших. «Допоможи їм, Господи, вижити, допоможи вціліти» – щодня благають у молитвах.

Батько десятикласниці Яринки, сорокарічний Іван Карпин бере участь в антитерористичній операції. Майже щодня телефонує додому, бо знає, що дружина і донечки дуже хвилюються за нього.

– Він постійно казав, що в нього все добре. Але нам чомусь було так важко на душі, – розповідає дівчинка. – Аж недавно зателефонував і каже, що вже вийшли з пекла і дійшли до Дебальцево. Вони були в оточенні. Тато там за командира. Він сам вів солдатів, і всі вийшли живі, щоправда, троє важко поранені. Обіцяли нагородити його орденом Богдана Хмельницького. Але нам не орден важливий, а щоб тато живим повернувся.

Яринка виглядає занадто серйозною на свої роки. Пережите зробило її дорослішою. В очах – затаєний сум, а біля губ залягла вперта складочка:

– Хочу бути медиком. Ще не знаю, лікарем чи медсестрою, але обов'язково медиком, щоб рятувати людські життя.

Натомість тезка її, учениця 6-Б класу Ярина Дашко ще не вміє приховувати своїх почуттів. При згадці про татка дитина розридалася. Її тато, 37-річний Михайло, зараз вдома. Має відпустку. Але дитина ще під враженням пережитого, а до того ж переживає, що тато знову піде на війну.

– Татка призвали в травні. Спочатку був на навчанні в Яворові, потім – відправили під Донецьк. Одного разу тато перестав телефонувати, – схлипує дитина. – Цілих три дні не озивався. Ми вже думали, що його нема. А потім він сказав, що виходив з оточення. Що там було, не знаю, але це дуже страшно.

– Яриночко, але ж татко живий, усе минулося.

– Ой, не минулося. Він прийшов додому такий худющий… Ні з ким не хотів розмовляти. Аж через кілька днів почав говорити, та й то не дуже…

Батько семикласниці Наталі Хандоняк теж на фронті. Дівчинка дуже любить його і не може без сліз згадувати.

– Не плач, Наталю, – прошу, – кожна твоя сльозинка падає татові на серце. Йому важко від цього. Краще пошли йому свою посмішку, гарні новини, щоб він знав, яка ти в нього молодчина.

– Вона й справді в нас молодчина, – підтримує свою ученицю класний керівник, вчителька французької мови Наталія Прокопів. – Кругла відмінниця. Вчиться тільки на дванадцять. Особливо налягає на іноземні мови – англійську і французьку, бо хоче стати вчителем.

– Я хочу потім повернутися в своє село і працювати в рідній школі, щоб мій тато міг пишатися мною так, як зараз я пишаюся ним.

Не соромляться сліз і сивочолі воїни. Боже, як рано біль посріблив їм скроні… Однак, на це вони звертають якнайменше уваги. Троє з них, айдарівці, здружилися ще на Майдані. Тарас і Петро з Львівщини з Миколаївського району, Олег – з Луганщини. Прізвищ своїх не називають, просять їх не фотографувати.

– Річ у тім, що за наші голови назначено певну ціну, – каже Тарас. – Наші хлопці лежали в Харкові в госпіталі, і ми змушені були їх евакуювати, довгі руки має ворог, а гроші тепер цінуються більше, ніж людське життя.

– Пане Тарасе, чому ви пішли на фронт добровольцем?

– Я був на Майдані, бо зрозумів, що далі так жити не можна, що своєю байдужістю і бездіяльністю ми приготували дітям страшне майбутнє. А на фронт пішов, бо не хочу, щоб війна постукала в дім, де живе моя сім'я, але найбільше не хочу, щоб моїм дітям довелося жити під чужим чоботом, як жили ми і наші батьки, діди й прадіди. Ця війна, а вже для нікого не секрет, що воюємо ми з регулярною російською армією, – не внутрішні проблеми країни, як комусь вигідно говорити, а справжня боротьба за незалежність. Пам'ятаю одну розмову з письменником Василем Шклярем. Він особливо наголошував на тому, що за незалежність завжди платили кров'ю. Ці 23 роки не було справжньої незалежності. А ще він розповів, що колись у Галичині на шевронах військових були зображені леви, яких вони, потрапивши в полон, зривали. щоб не терпіти знущань. Тепер ми близько зіткнулися із звірствами росіян. Особливо знущаються над добровольцями. Вони нас буквально на ремені ріжуть і обмінювати ні на кого не хочуть. Логіка проста: солдат, якого призвали в армію, може, й не хотів воювати, ми ж прийшли добровільно і воюємо за ідею, за націю. Їх дратує наша висока свідомість. Я не з чуток знаю, як знущалися з нашого хлопця, який потрапив у полон. Вони різали його на полоси, ложкою відвертали шкіру, сипали в рану сіль і марганець.

– Знаєте, як почалася ця війна, я дуже уважно перечитала книжку Михайла Старицького «Руїна». Моторошно читати, як знущалися в часи Руїни, в далекому1667 році москалі з наших людей, які звірства вчиняли над мирним населенням. Зате в бою ці вояки не були такими хоробрими.

– А вони й зараз не дуже хоробрі, бо воюють без віри, без переконання в своїй правоті, без відчуття, що захищають свій дім, щось безконечно дороге. Їх легко перемогти.

– Чому ж тоді наші здають уже завойовані позиції?

– А тому, що керівництво бездарне, та ще зрада, продажність на кожному кроці.

Пан Олег походить з Дніпропетровська. Йому 52 роки. Кілька місяців тому переніс операцію на серці. На Майдан поїхав ще в грудні, якраз після операції. Думав побути з тиждень, роздивитися що до чого, ти приїхав і – залишився. Звідтам і пішов на фронт добровольцем. Переконав медкомісію, що почувається прекрасно. У бою, розповідають друзі, демонструє чудеса відваги й винахідливості.

– Пане Олеже, скажіть, чому ви воюєте, а донеччани, причому молодші значно, не поспішають захищати свій край?

– Все залежить від свідомості. Дніпропетровськ – це Україна, і ментальність тут цілком інша, і рідна мова для більшості – українська, і мислимо ми як українці. Земля Донеччини – теж українська. Але радянська влада свого часу виселила корінне населення на Соловки. Я був у цих краях: величезні території заселені українцями. Натомість донецькі землі заселили завезеними переважно з Росії злочинцями, яких посилали на виправні роботи в шахти, «на хімію». Тепер така політика дала генетичний збій. Пригадуєте, як цілі райвідділи міліції з легким серцем переходили на бік ворога? Маємо й інші випадки: приходить в мікрорайон сто повісток в армію, а завтра вже сто чоловік виїхали в Росію. Такий «патріотизм». Безробіття теж зробило свою чорну справу. Алкоголізм, наркотики. Такі й рідну маму вб'ють, щоб пенсію забрати. З'явилась і рабська психологія. Ми тут одних хотіли буквально з рабства визволити: живуть на фермі в корейця-хазяїна гірше худоби. Та де там. Бояться. Та й звикли вже так жити.

Луганщина вже інша. Там села українські.

Заступник командира взводу Петро Марунчак не приховує свого прізвища. Через героїчний вчинок брата Андрія його й так знає вся країна. Вони обидва з самого початку були на Майдані, разом пішли на фронт. Перед першим боєм поклялися, що коли один загине, другий буде опікуватися його сім'єю.

– Тоді я й гадки не мав, що стану батьком п'яти дітей. Історія про те, як Андрій Марунчак, віддавши друзям каску і бронежилет, пішов на ворожі танки, як росіяни з тридцяти метрів відкрили по ньому вогонь, і як уже вмираючий солдат кинув останню гранату і підірвав російський танк, що дало українським воякам можливість зібратися з силами й відбити атаку, вже облетіла всі засоби масової інформації. Але мало хто знає, як виносив Петро свого брата з поля бою. З боєм виносив. Бо восьмигодинні переговори з росіянами про припинення вогню, щоб забрати тіла загиблих, не дали результату.

– Вони обіцяли, але стріляли знов і знов. Це люди без честі й гідності. Вічна брехня і вічний маскарад. То поначіпляють наших прапорів, щоб під'їхати ближче і відкрити вогонь, то порушують домовленості й не червоніють. Вони навіть своїм брешуть. Розпитуємо полонених: чого ви лізете на нашу землю? Як на вашу? – дивуються. – Ми в своїй Ростовській області. Це ви на нас напали. Кажуть, росіяни зазомбовані. Мій брат був переконаний, що зомбують тих, хто дає себе зомбувати.

Петро балотується до Верховної Ради. Побратими підтримують його в цьому. Переконані, там мусять бути майданівці й фронтовики, бо лише вони здатні протиставитися тотальній брехні й корупції, яка роз'їдає всю нашу державну систему.

– Ми не хочемо бути ані гарматним м'ясом ані баранами, яких легко загнати в кошари з допомогою простої палиці, – каже він. – Навіть тут, на фронті, майже щодня стикаємося з непрозорими махінаційними схемами, ціна яких – людські життя. Ми змінили президента, але насправді в державі нічого не змінилося. Отже, потрібно змінити саму систему. Вважаю, що це можемо зробити тільки ми.

– Знаєте, – продовжує розповідь, – у своїх тридцять сім років я був переконаний, що вже не знайду справжніх друзів. Я помилявся. Тепер у мене є не

Ангел-охоронець для бійця

Директор школи Оксана ГАРАСИМ'ЯК представляє гостям найкращого знавця Кобзаревої творчості Христинку КОПРОВСЬКУ

Дві Яринки – ДАШКО і КАРПИН

просто друзі – побратими, готові кожної миті прикрити своїм тілом. А ще я зустрів багато чудових людей, чесних, відданих державі і нації. Ще на майдані познайомився з Олександром Мостіпаном, фермером з Київщини. Він був волонтером, а коли ми збиралися на фронт, виділив нам на підрозділ 160 тисяч доларів. Саме завдяки йому ми змогли виробити дозвільні документи, закупити обмундирування і навіть зброю. Це справжня Людина, гідна поваги й наслідування. Хочу також вклонитися нашим танкістам. Молоді, недосвідчені, вони сідають у доведені до ручки танки, ведуть бій і перемагають.

Олександр Грушко – уродженець Житомирщини, колишній кадровий військовий, якого доля занесла до Дніпропетровська, де працював в облдержадміністрації, нині пенсіонер. З початку антитерористичної операції просився до війська: був переконаний, що досвід, набутий у військовій академії, а потім під час служби у Німеччині й на Далекому Сході, може бути корисний. Однак, не взяли. Тепер допомагає хлопцям на добровільних засадах.

– Мене дуже тішить, що наші люди так змінилися, – розповідає, – Олег правду каже: Дніпропетровщина – це Україна. Але ще донедавна так не було. Політика, що велася в нас останні роки, зруйнувала не лише економіку, освіту, медицину, а й душі. Янукович з командою найбільше до цього доклалися. Але в чашу кожного терпіння колись падає остання крапля. Для нашого народу цією каплею виявилася змова Януковича-Путіна. Парадоксально, але саме вони, їхні дії дали поштовх до відродження нації. Однак цього не сталося б, якби не було міцного коріння. На Далекому Сході я спостерігав таке явище. У вічній мерзлоті дерева не можуть пускати глибокого коріння. Вони змушені пускати його вшир. У результаті дерево росте велике, гілясте, а зірветься сильний вітер – і вирве його з корінням. Так і люди, і цілі народи, нації. Є міцне коріння – є майбутнє. Дніпропетровщина має таке коріння. Область включає 22 сільські райони. Там в основному живуть українці, які зберегли і мову, і традиції. Трохи складніше було в самому Дніпропетровську. Однак, в екстремальних умовах швидко почалися незворотні процеси відродження нації. Тепер відсотків вісімдесят населення свідомі того, хто вони і чиї діти.

Прощалися зі сльозами на очах. Суворі воїни казали, що ця допомога є для них неоціненною, бо, по-перше, вони там на такій допомозі в основному й тримаються, а, подруге, все зібране дитячими руками – зігріте їхніми сердечками. В коробки складали все, що виділили батьки, – консервації крупу, цукор, чай, каву, засоби гігієни. Приносили й гроші. Спільними зусиллями школярі зібрали десять тисяч гривень. Але найбільше розчулилися воїни, розглядаючи обереги-ангелики, які діти вирізали власноруч. Такі обереги, казали, вже не одного врятували від смерті.

…Якось під час однієї з акцій підтримки армії львівські діти малювали малюнки і робили різні обереги й сувеніри. Раптом одна жіночка обурилася:

– Ну, навіщо придумувати всі ці вистави? Для чого солдатові, на якого щодня чигає смерть, всі оці цяцьки? Що він буде з ними робити.

Як з'ясувалося, воїни з особливою теплом ставляться до зроблених дітьми речей. А депутат, голова фракції Конгресу Українських Націоналістів у Дрогобицькій районній раді Володимир Стецівка цілком прояснив ситуацію:

– Я народився тут, у селі, закінчив місцеву школу і саме Доброгостову завдячую тим, що відбувся, як людина, як громадянин. А тому намагаюся зробити все, від мене залежне, щоб моїм землякам хоч трохи легше жилося. Зараз, для прикладу, стараюся частіше зустрічатися з сім'ями, з яких хтось пішов на фронт. Вони потребують великої моральної підтримки. Але особливо її потребують ті, хто прийшов з фронту. З ними повинен би працювати психолог, бо рани залікуються, заживуть і перестануть боліти. Набагато гірше, коли болить душа. Вдома вони поволі відходять саме завдяки дітям, природі, домашнім тваринам, які горнуться до них. На фронті, розповідають хлопці, їм би в дуже великій пригоді стали психологи або священики, які можуть перебрати їхні функції. Але саме їх там не вистарчає. Щодо дитячих малюнків чи інших виробів, то саме вони своєю щирістю, наївністю, теплом можуть перевернути душу.

Пан Володимир у школі частий гість. Допоміг з опаленням, заміною вікон.

– Він у нас ще й талановитий актор-аматор, – хвалить свого колишнього учня директор школи Оксана Гарасим'як. – Активний учасник народного театрального колективу «Сурмач», співає в церковному хорі. І ніколи не відмовляється допомогти.

Школа в Доброгостові велика, гарна і дуже затишна. І колектив підібрався на славу. Це знаючі вчителі, переважно віком від тридцяти до п'ятдесяти років, які вміють і хочуть творчо працювати, легко вчаться самі і з задоволенням вчать інших. Невипадково учні школи систематично займають перші-треті місця на предметних районних олімпіадах, а також беруть активну участь у різних конкурсах і фестивалях, включаючи всеукраїнські та міжнародні. А з 24-х минулорічних випускників до вишів вступило 13. Решта – до професійних ліцеїв та коледжів. Тут усе зроблено для того, щоб діти могли розвивати свої таланти, – хор, танцювальний ансамбль «Юність», розмаїття гуртків. Мабуть, їх славетний земляк педагог Іван Боберський, ім'я якого носить школа, пишався б, що в його рідному селі є такий навчальний заклад. Але найголовніше – діти ростуть патріотами своєї Батьківщини. Чули б ви, з яким почуттям вони виконували Гімн України!

– Сьогодні наші гості, – продовжує О.Гарасим'як, – багато говорили про необхідність будувати державу на основі національної ідеології. Правильно говорили. Але поки політики дійдуть до цього розуміння, народ сам з низів розпочав цей процес. Далеко не треба ходити. Ще минулого року наші діти неохоче співали гімн – б'яло, забували слова. Цього ж року ви самі чули, виконують його, як молитву. Бачили б ви, з яким ентузіазмом включилися вони в акцію допомоги фронтові! Враження, що це зовсім інші діти, так вони змінилися за тих кілька місяців. Та й люди в селі стали іншими.

– Як тільки постав Майдан, – додає Володимир Стецівка, – доброгостівці допомагали, чим могли: організовували збір коштів, продуктів. А коли війна почалася, згуртувалися ще більше. Коли вже кличуть кого до війська, намагаємося гуртом забезпечити всім необхідним. Та й не тільки своїх. Он Іван Медвідь з Нагуєвич приїхав практично голий. Теж забезпечили. Бо то наші хлопці, рідні. І ми найбільше хочемо, щоби вони вижили.

– Оксано Степанівно, – запитую, – ви в школі давно працюєте, скажіть, як змінилися люди, якщо порівняти радянський час, здобуття незалежності і день сьогоднішній?

– Директорую я вже 14 років, а в школі працюю з 1972 року. Виховала не одне покоління і справді маю з чим порівняти. Школа в Доброгостові традиційно була сильною, а село дуже багатим. Тут працювала птахофабрика, яка мала мільйонні прибутки. Вона й була головним нашим спонсором: оплачувала екскурсії, проживання в готелях. Завдяки фабриці ми в 1986 році отримали перший в області комп'ютерний клас. Але при цьому люди знали, що їх добробут від освіти не залежить: одна частина села працювала на фабриці, друга – як обслуговуючий персонал у санаторіях Трускавця. Проголошення Незалежності збіглося з економічною кризою. Матеріальне становище людей значно погіршилося, і саме тепер вони потягнулися до школи. Свідомо чи підсвідомо люди зрозуміли, що тільки освіта, знання можуть щось змінити. В результаті батьки більше допомагають школі, а діти краще вчаться, щоб мати можливість здобувати вищу освіту. Нема в нас учнів, які стоять на обліку в міліції, що теж свідчить про духовний і культурний рівень. Коли прийшла війна, люди справді дуже згуртувалися. Але тепер уже навколо держави. Незалежність, здобута 23 роки тому, була більше формальною, зовнішньою. Внутрішньо ми залишалися залежними від тієї ж Росії, а дехто – рабами, тішачи себе казками про доброго « старшого брата», підкріплюючи свою «родинність» примарними ознаками, наприклад, «двоязичієм». Але ж у природі роздвоєний язик має тільки змія. Тепер ми в цьому переконалися. Нація народжується в крові.

 ДОНЕЦЬКІ РЕАЛІЇ

СЮРРЕАЛІЗМ.
Початок навчального року

Марія ОЛІЙНИК

«ДНР» затіяла розпочати навчальний рік у школах Донецька. Адже через війну його було перенесено до часу, коли бойові дії закінчаться. Але в керівництві управління освіти відбулися зміни. Начальником управління несподівано став директор школи №6, депутат Донецької міської ради від Патрії Регіонів Андрій Удовенко. І видав наказ розпочати навчальний рік у школах Донецька під залпи гаубиць і «Градів».

А були сподівання, що «ДНР» припинить бойові дії хоча б першого жовтня – за узгодженням з Удовенком. Не сталося. Навпаки, саме в цей час бойовики розпочали черговий штурм аеропорту. Ніч з 30 вересня на перше жовтня була неспокійною, в суцільних вибухах, практично в усіх дев'яти районах. Починаючи з 3-ї години, в місті, особливо в центральних районах, лунали залпи і вибухи. В результаті попадання снарядів зруйновані будинки. В центрі Донецька з 6-ї години «працюють» «Гради», з 7-ї – підключилися «гаубиці».

Мешканці Київського району повідомляють про пожежі, руйнування будинків і газопроводів. Снаряд попав в автобус: вісім убитих, решта поранені *(див. світлину)*, автобус згорів. Пошкоджені електромережі в Куйбишевському, Київському і Петровському районах, немає світла і води.

Земля здригається від залпів. А діти з квітами йдуть до школи. Напередодні «ДНР» надала матеріальну допомогу вчителям, які вийшли на роботу, по 3 тисячі гривень, директорам більше, прибиральницям менше. Наприклад, у Куйбишевському районі роздавали допомогу в школі №55, яку закінчував народний депутат України Володимир Рибак. Багато вчителів вилізли з підвалів і, отримавши гривні, бігом сховались у бомбосховищах.

У школі № 74, що біля аеропорту, вибиті всі вікна, двері. Природньо, що директор школи першого жовтня відмінив навчання повністю. В українську школу № 65 прийшли 20 з 356 дітей. Вже на лінійці, яка проходила в актовій залі, почався обстріл, і всі спустились в бомбосховище, а потім розбіглися.

Четверо людей загинуло в результаті попадання снаряда на територію загальноосвітньої школи №57, – повідомляє пресслужба Донецької ОДА. В цей момент там перебували 70 дітей та 28 вчителів. «Загинули чотири людини, ще вісім отримали поранення різного ступеня тяжкості, семеро з них доставлені в лікарні», – йдеться в повідомленні. Серед учнів постраждалих немає. Осколками пошкоджені віконні блоки будівлі школи на першому та другому поверхах.

Не буду торкатись того, що діється у головах мам та учителів, керівництва міського управління освіти та його районних структур, які спробували без припинення з боку «ДНР» бойових дій розпочати навчальний процес, який фактично зірвали самі ж «деенерівці».

Адже війна в Україні триває, не зважаючи на «припинення бойових дій» – за Мінським меморандумом. У Донецьку першого жовтня бойовики штурмують з усіх видів зброї будівлю аеропорту. Всім відомий керівник бойовиків «Моторола» розказує, як сили «ДНР» вчергове пробували вранці взяти аеропорт штурмом. Отак виконується угода про припинення бойових дій, підписана 19 вересня у Мінську. Всі атаки українські військовики відбили. Нагадаємо, Донецький міжнародний аеропорт ім.Сергія Прокоф'єва став територією запеклого протистояння українських військових і бойовиків з 26 травня 2014 року. Аеропорт призупинив обслуговування рейсів, тому що терористи вимагали вивести військовослужбовців, які охороняли цей стратегічний об'єкт. 26 травня аеропорт штурмували бойовики батальйону «Восток», в тому числі за допомогою важкої артилерії, обстрілюючи позиції українських військових і добровольчих батальйонів, які контролюють території старого і нового терміналів. Атаки бойовиків на аеропорт не припинялися ні на день. Обстрілюється м. Мар'їнка та інші міста, зайняті українськими військами.

«ДНР» не є утворенням, яке має єдине управління. І тому ті, хто безперервно штурмує аеропорт, не визнають підпису Захарченка на мінських документах. Влада на окупованій частині Донбасу належить польовим командирам терористів. Щоб отримувати кошти, їм перемир'я не потрібне. Керівник терористичної організації «Донецька народна республіка» Олександр Захарченко зник. За даними журналістів, він не з'являється в Донецьку вже більше тижня. Раніше була інформація про те, що Захарченко потрапив в автомобільну аварію, однак, терористична організація з цього приводу заяв не робить. До Захарченка публічними представниками терористів були Денис Пушилін, Павло Губарєв і Бородай, активність яких останнім часом теж знизилась.

Страшний день прожив сьогодні Донецьк. Обстріл аеропорту не припиняється. Навпаки, стає жорсткішим. Руйнується місто, гинуть люди. Мирні люди! Гинуть українські захисники. Хто в українській владі нарешті зрозуміє, що тут робиться, і візьме на себе відповідальність фізично знищити цю нечисть? Хто зрозуміє, що домовлятися про припинення бойових дій немає з ким? І головне – коли це буде зроблено? Скільки ще українських життів буде знищено через те, що в надзвичайно тяжкий момент Президент України Петро Порошенко не звернувся до українців із закликом піднятися на захист Вітчизни? Не назвав війну – війною. А ворога – ворогом. Чому не оголошено військовий стан і не переведено промисловість України на військові рейки? Аж після цього, спершись на волю українців, можна було вирушати до Європи та США з чітко визначеним завданням – разом зупинити чумну імперію.

Донецьк

ПОДВИЖНИКИ

ПРАПОР, ЯК ДОЛЯ

«Жовто-блакитний – то наша Ліра,
Жовто-блакитний – то наша Віра,
Жовто-блакитний – то наша Воля,
Жовто-блакитний – то наша Доля!»
Ці рядки написані 19 серпня 1991 року на барикадах Білого Дому в Москві

Георгій Лук'янчук народився в м. Шепетівка, там же, де й знаменитий в радянський час Павло Корчагін (Микола Островський) – герой роману «Як гартувалася сталь». Тільки долі склалися в них порізному. Дитинство та середня школа на Житомирщині, армія…Після армії навчання в Москві – університет Ломоносова, філософський факультет. Участь в антимарксистській підпільній групі… Горбачовська перебудова розбудила сплячі в кожній радянській людині почуття національної гідності.

Студенти з України об'єдналися спочатку в Український молодіжний клуб у Москві, а згодом, після створення Народного Руху в Україні, – в Асоціацію сприяння Народному Рухові. Серед найактивніших членів цих організацій був і наш Георгій. Саме він піднімає перші національні прапори біля пам'ятника Тарасу Шевченку в Москві.

Найзнаменитішими стали події першотравневої демонстрації 1990 року на Красній площі, коли українці вперше в історії винесли синьо-жовті прапори та під гаслом «Долой империю красного фашизма!» пройшли повз Мавзолей, який поспішно покинули члени Політбюро ЦК КПСС на чолі з Горбачовим… А за тим грянув ГКЧП, під час якого сформувалась Українська сотня біля стін Білого дому. Георгій з другом Василем Повзуном підняли на дирижаблі над Білим Домом, а фактично – над всією Москвою наш синьо-жовтий прапор. Згодом з Василем, на запрошення Дмитра Павличка, вони привозять один з барикадних прапорів до Києва та вручають керівництву Верховної Ради України. Саме цього дня відбувалась історична подія – підняття Державного прапора України над куполом Верховної Ради. Георгій брав також активну участь на Запоріжжі в святкуванні 500-річчя Українського козацтва, а також в агітації під час проведення Всеукраїнського референдуму 1-го грудня 1991 року. Після проголошення Незалежності повертається в Україну та бере найактивнішу участь в діяльності Народного Руху України на Житомирщині.

Коли розпочалася акція «Україна без Кучми» в 2001 році, а згодом «Помаранчева революція» 2004 року та нещодавній Євромайдан і Революція Гідності, серед перших, хто вийшов на Майдан під синьо-жовтим прапором, був і Георгій. У 2011–2013 роках брав активну участь в Соловецькій Прощі та встановленні Пам'ятного знака в пам'ять про загиблих співвітчизників на Соловках. За цей час став членом Спілки журналістів України. Постійно друкується в нашому часописі. Є активним членом Української партії та постійним учасником акцій Української Патріотичної Альтернативи в столиці, спрямованих на захист української мови, культури та демократичного розвитку і європейського вибору української нації.

О. ДАВИДЕНКО

P.S. Третього жовтня Георгію Лук'янчуку виповнюється 55 років. Редакція газети «Нація і держава» сердечно вітає нашого друга Георгія з ювілеєм, зичить йому міцного здоров'я і творчих успіхів.

З роси Вам і з води!

НОВИНИ ЗІ ЛЬВОВА

ЗУСТРІЧ У РАМКАХ ТЕПЛА

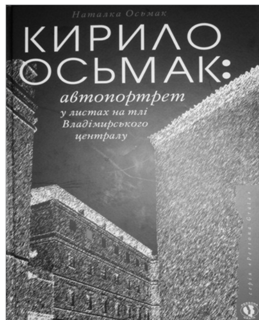
Львів під час Форуму видавців ось уже вкотре поспіль перетворюється на величезний ярмарок книги. Ярмаркують письменники, читачі видавці, торгуючи не лише видавничими новинками, але й усмішками, спогадами, зустрічами, автографами та іншим супутнім «крамом». У Палаці мистецтв і поза ним, на майданчику біля Палацу Потоцьких та інших просторах і закутках Львова друковане слово захоплювало у полон численних прихильників. Долучитися до Форуму у Львові стає модою.

Часто-густо організатори, складаючи програму цього книжкового торговища, вживають вираз «у рамках форуму». Та офіційні рамки давно стали тісними, тому справжні рамки Форуму давно умістили в себе увесь Львів, спричинивши численні корки завдяки гостьовим автам, додавши заробітків власникам численних львівських кнайп і кав'ярень, цукерень та інших закладів, де споживають розмаїтий харч.

Цього року і нам вдалося уже вдруге долучитися до цього книжкового базару.

Завдяки активістам і керівництву Ліги Українських Жінок та львівського Конгресу Українських Націоналістів відбулася зустріч з Наталею Осьмак, яка презентувала свою книжку про батька – Президента Української Головної Визвольної Ради – «Кирило Осьмак: автопортрет у листах на тлі Владімірського централу».

Як відомо, УГВР була створена у Сприні на Львівщині, як репрезентант воюючої України, керівний орган повстанського руху. І, безумовно, має рацію Наталя Осьмак, автор презентованого видання, що сьогодні роль УГВР несправедливо применшена, маловідома. Ця книга, яка вмістила численні фото, в тому числі й з родинного альбому Осьмаків, спогадів про видатного (без перебільшення) державного і військового діяча – Кирила Осьмака, є важливим внеском у ліквідацію білих плям довкола УГВР та її Лідера.

Наталя Осьмак, презентуючи видання, ознайомила присутніх з концепцією твору, а також зробила акценти на деяких її уривках, на епізодах життя її легендарного батька, спогадах.

«Листи Кирила Осьмака – важливий документ української історії. Незважаючи на те, що вони тематично, за колом адресатів, самою ситуацією обмежені й регламентовані, їхній людинознавчий моральний потенціал – незаперечний. З них вимальовується чіткий, виразний і дуже привабливий образ людини – масштабної, чистої та відповідальної. Тут не потрібна ніяка міфологізація (чого так бояться сучасні молоді люди!) – досить тільки пізнати життя і чин людини та почути її голос. А що краще, ніж листи, дає змогу почути голос?!»

Ця фраза належить перу Михайлини Коцюбинської, автору вступної статті до книги, написаної нею ще за її життя у жовтні 2010 року. В цій статті видатного сучасного літературознавця багато добрих і теплих слів про Кирила Осьмака. Тому й не дивно, що Наталя Осьмак помістила її у своїй книзі.

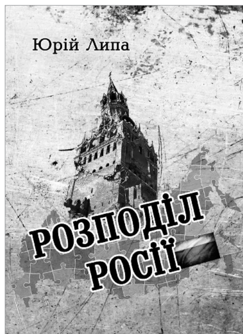
Під час зустрічі, що пройшла поза рамками Форуму, але у рамках тепла, майже по-родинному, в аматорському виконанні прозвучали уривок з поеми Д.Павличка про Президента УГВР, пісня на слова поетеси з Добромиля Марії Прокопець. Від імені ЛОО КУН модератор зустрічі І.Данилиха подарував Наталії Осьмак пам'ятну медаль Національного Банку «Небесна сотня». Адже майданівська сотня героїв є продовженням української національної традиції героїзму. Сьогодні вона має гідне продовження в добровольчих батальонах героїв на сході України, які захищають нашу землю від московських окупантів. На додачу гостя з Києва, яку давно вважають майже львів'янкою, отримала в дарунок одну з книг багатотомного дослідження «Дорогою боротьби» Івана Губки, а також теплі аплодисменти вдячних прихильників. Хочеться на закінчення подати цитату Наталії Осьмак про героїв УГВР:

«Нехай же їхнє життя – героїчне і жертовне – буде нашим дороговказом для теперішньої малоукраїнської України, яку влада робить ще менш українською, України, в якій українці почувають себе й далі «на нашій, не своїй землі», до справжньої Української Самостійної Соборної Держави».

Ігор ДАНИЛИХА

НОВІ ВИДАННЯ

«РОЗПОДІЛ РОСІЇ»: КНИГА, ЯКА НА ЧАСІ

Українською Видавничою Спілкою перевидано останню книгу з легендарної «геополітичної трилогії» доктора Юрія Липи («Призначення України», «Чорноморська доктрина», «Розподіл Росії»).

Книга «Розподіл Росії» стала логічним продовженням геополітичних накреслень Юрія Липи. Великою мірою він розвивав у ній свої головні історіософські, культурологічні, геополітичні, етнопсихологічні спостереження і думки. Український мислитель точно визначив головну суперечність Росії як нації та держави: вона розривається між Європою й Азією, між ментальними і інтелектуальними інтенціями своїх еліт і народних мас, між національною органічністю та імперською захланністю, між Заходом і Сходом як цивілізаціями. У цьому закорінені всі проблеми Росії: скрите вічне протиборство-ненависть між її класами, що знайшли своє яскраве вираження у диктатурі і наджорстокостях большевизму, вічна схильність до крайнощів, що часто призводить до руїн і злочинів масового характеру, вічна імперсько-геополітична ворожість до інших народів, які в неї завжди діляться тільки на «більших» і «менших» ворогів, а друзями бувають тільки як раби або засоби для міжнародних маніпуляцій. У цьому сенсі, з огляду на розміри, потенціал і геополітичні інтенції Росії, вона становить стабільну загрозу для усієї планети.

Створена різними деспотичними і фанатичними конструкторами (Андрієм Боголюбським, Іваном ІІІ, Іваном IV Грозним, Петром І, Ніколаєм І) дуже химерно, Росія як імперія виросла на протиставленні себе світові. Так визріла ментальна схильність росіян до ненависті, до вишукування ворогів (Сталін лише довів цю схильність до маніакальності через свою жахливу натуру деспота з психологічним комплексом нікчеми). Штучність російської нації (Юрій Липа доводить це навіть на рівні генетики) – з урало-фінською душею, слов'янською мовою, татарською психологією, перейнятим за часів іга від монголів китайським внутрішнім рабством – постійно призводить до глибоких розламів, депресій та екстатичних станів її маси та еліти. Усе це стимулює зовнішню агресивність і дивовижні психологічні комплекси, які можуть виливатися чи то у формах критичних самобичувань (як це було в російській культурі XIX ст. з її описами «зайвих людей», «обломовщини, «маніловщини» і т. ін.), чи у формах дикого шовінізму і ксенофобії (як це було на межі XIX – XX ст. у вигляді масових погромів «Чорної сотні» чи під час большевицького терору 1920–1940-х рр.).

Аналіз, проведений Липою, – відвертий і суворий. Він, будучи лікарем за професією, прагне вилікувати хворого достеменним діагнозом.

Багато думок Юрія Липи запозичені або споріднені із спостереженнями видатних російських філософів, культурологів та істориків, таких як В.Соловйов, В.Розанов, Н.Бердяєв, Г.Федотов, С.Франк і, особливо, Д.Мєрєжковський. Тобто у його праці немає якоїсь чужонаціональної ненависті до росіян. Це радше спроба допомогти їм і світові розв'язати цю надскладну міжнародну проблему, яка називається: «Російська імперія».

Книга «Розподіл Росії» вийшла в 1941 році, вдруге була перевидана в США у 1954 р. у формі фотодруку. Втретє вона побачила світ в Україні у 1995 р., і теж була надрукована фотоспособом без будь-яких редакторських втручань. Тоді до книги грунтовну передмову написав львівський політолог Олег Гринів. Текст нового видання при максимальному збереженні стилістики автора було літературно відредаговано з метою спрощення його сприйняття якнайширшим загалом українців. Актуальним залишається завдання перекладу надзвичайно цінної і вкрай потрібної нині праці на російську мову.

Олег БАГАН,
Науково-ідеологічний центр ім. Д.Донцова

Придбати книгу можна, зголосившись за адресою: 01034 м. Київ, вул. Ярославів Вал, б. 9 пом. 4, тел. (044) 234-70-20

РЕЗОНАНС

ВІД ЛЬВОВА ДО ХАРКОВА – 24 РОКИ

Між Львовом і Харковом існує дещо спільне, але є багато, що різнить ці міста. Львів у часи короля Лева Даниловича був столицею України-Руси і Харків був столицею – Української Совєтської Республіки. І хоча деякі тупенькі голови називають Харків першою столицею України, проте це неправда: Харків став столицею на шістсот років пізніше від Львова.

Львів розташований на крайньому Заході України і захищає тут її кордони, а Харків – на крайньому Сході України і радше боровся проти незалежності нашої держави, прагнучи віддати її у російське ярмо. Але то було раніше. Сьогодні Харків, як і Львів, стає оплотом боротьби проти сепаратистів і російських окупантів.

І у Львові, і у Харкові комуністична радянська влада спорудила пам'ятники Леніну, причому Харківський монумент був найбільший в Україні. За першої ж нагоди у Львові пам'ятник було демонтовано. Це сталося 14 вересня 1990 року. Харків'янам треба було чекати аж 24 роки, щоб переконатися в необхідності викинути статую цього злочинця на смітник історії. Але процес українізації і росту цивілізованості Харкова стає незворотнім, і незабаром, я вірю, ми станемо справжніми братами. Особливо це відбудеться, коли харків'яни дозріють до того, що не будуть обирати своїми мерами «допів з гепами» та ще й адольфовичевими (росіяни закохані у Вольфовича, а харків'яни – в Адольфовича?), а обиратимуть справжніх патріотів – чесних, відданих українській справі людей.

Василь ШПІЦЕР,
м. Львів

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

«ПУТІН – РАКОВА ПУХЛИНА ДЛЯ ВСЬОГО СВІТУ»

Полковник грузинської армії, залишивши сім'ю, приїхала в зону АТО навчати українських добровольців

Дізнавшись про те, що на сході України жінка – полковник грузинської армії тренує хлопців з добровольчого батальйону, я зібралася їхати на зустріч з нею в зону антитерористичної операції. Як раптом мені повідомили, що Додо Гугешашвілі на два дні приїжджає у справах до Києва.

Інтерв'ю з «ФАКТАМИ» вона призначила в грузинському ресторані біля Майдану. Я очікувала побачити високу, плечисту, різку в рухах «полковницю» з гучним командирським голосом. Але мені назустріч вийшла тендітна, усміхнена, елегантно вбрана і вміло підфарбована жінка, яка виглядає набагато молодшою за свої 54 роки. Її абсолютно неможливо уявити в камуфляжі, берцях, бронежилеті і тим більше з автоматом у руках. Додо трохи накульгувала – під час останнього тренування пошкодила ліву ногу.

– Як сталося, що ви стали полковником грузинської армії? Неможливо повірити, щоб ви, така жіночна і ніжна, з дитинства мріяли вистежувати ворогів, окопуватися і стріляти...

– Ні, звичайно, – говорить Додо Гугешашвілі російською з колоритним грузинським акцентом. – У юності я займалася зовсім іншим. Після музичного училища непогано грала на фортепіано і навіть була акомпаніатором у жіночому народному ансамблі. Потім закінчила педагогічний інститут, викладала в школі грузинську мову і літературу. Третю свою освіту – юридичну – отримати не встигла. Почалася громадянська війна, і ми разом із старшим братом пішли на фронт. Сумнівів у тому, чи треба мені, жінці, брати до рук зброю, не було, хоча вдома залишився маленький син. Просто нас, грузинів, з дитинства виховують із думкою про те, що захищати свою батьківщину – священний обов'язок кожного громадянина.

Пам'ятаю, коли ще дівчинкою читала книжки про сміливих героїнь, які виявили себе на війні, серце завмирало. Думала: в разі чого я теж не побоюся битися. Так і вийшло. Було дуже шкода матусю: вона так страшно переживала за нас з братом, не знаючи, чи повернеться з фронту хтось із двох її дітей живим, що на нервовому ґрунті осліпла.

Воювати, звичайно, виявилося і важко, і страшно. Вчилися ми всьому по ходу – і стріляти, і в розвідку ходити, і мінувати територію. Я брала участь у трьох війнах (Додо має на увазі військовий переворот 1992–1993 років в Абхазії, конфлікт в Кодорській ущелині в 2001 році і збройне протистояння 2008 року, коли Росія ввела до Грузії свої війська. – **Авт.**), Три рази мене заарештовували грузинські власті за участь у бойових діях. П'ять разів була поранена, одного разу лікарі взагалі вважали, що я не зможу встати на ноги. Але, як бачите, – встала, ходжу і навіть ваших хлопців треную.

– Коли ви приїхали в Україну?

– Після перемоги Майдану. Хотіла вирушити до Києва набагато раніше – кожен день дивилася по телевізору, як ваші активісти захищають свої права і свободу, як беззбройні воюють з «Беркутом». У мене вже й сумка була зібрана. Але українські друзі вмовляли почекати: обстановка в країні була такою напруженою, що мене (враховуючи популярність в певних колах), швидше за все, не випустили б з аеропорту, а заарештували -– як грузинську терористку.

Але коли в Україну вторглися російські війська, було вже все одно заарештують мене чи ні. Я не могла більше чекати, оскільки дуже добре пам'ятаю, що відбувалося в аналогічній ситуації в Грузії. Не могла залишатися байдужою, бо Росія тепер – наш спільний ворог. Путін – це ворог не тільки Грузії та України, він – ракова пухлина для всього світу і для самих росіян, чиї сини гинуть в кровопролитній і безглуздій війні на території чужої країни. А яка страшна в Росії йде пропаганда проти України! Немислима і безсовісна брехня. Вони називають вас бандерівцями і фашистами. Але знаєте, ні в Києві, ні в зоні АТО я жодного фашиста не бачила. Тільки патріотів – порядних, чесних і сміливих людей.

– Ви одразу знали, що станете інструктором у наших хлопців-добровольців?

– Навіть не підозрювала такого. Я їхала робити те, що добре вмію – воювати на передовій. У Києві мене зустріли мої друзі, можна навіть сказати, брати з УНА-УНСО, з якими ми пліч-о-пліч воювали в Грузії. Тоді вони допомагали нам вигнати російських бойовиків з нашої землі. Українці гинули за чужу країну, вмирали за Грузію. Та війна згуртувала нас, і тепер я віддаю своєрідний борг вашій батьківщині.

Коли друзі попросили мене навчати добровольців батальйону «Правий сектор» військовому мистецтву, я спочатку засмутилася, бо хотіла воювати на передовій. Але потім зрозуміла: якщо я корисніша як інструктор, ніж як учитель, значить, так тому і бути. Єдине, про що дуже переживаю, – що наш батальйон не має статусу. Це потрібно міняти, причому терміново! Адже бійці «Правого сектора» – такі ж солдати, як і в Нацгвардії, регулярній армії. Вони пішли добровольцями на фронт, і держава просто зобов'язана забезпечити їх існування: призначити зарплату, видати форму і зброю. Поки ж хлопці все це купують за свої гроші або звертаються за допомогою до волонтерів. Обурливо, що їм, пораненим і покаліченим у боях за свою землю, навіть не надано статус учасників бойових дій, а в разі загибелі родини не отримають належної компенсації.

Недавно загинув один з наших бійців – хлопець з Криму. Це трапилося вже після оголошення перемир'я. (Що чекати від Путіна? Він же ніколи не дотримувався обіцянок). Так ось, через те, що батальйон ні копійки не отримує від держави, тіло героя не було за що переправити додому, до Криму. Коли капелан його відспівував, ніхто з нас не плакав. Ми клекотали від люті і кожен думав про одне: як помститися за загиблих товаришів.

– Як сприйняли вас добровольці? Не здивувалися, що військовій справі їх буде навчати жінка?

– Мене привели в батальйон хлопці з УНА-УНСО, яких бійці дуже поважають. Крім того, на моїх грудях висів «унсовський» хрест – після Євромайдана я його не знімаю. Тому не довелося нічого пояснювати, завойовувати повагу і авторитет. Українські солдати, навіть 18-річні, вразили тим, як усього за кілька тижнів на фронті вони з людей, які ніколи раніше не тримали зброї в руках, перетворюються на справжніх професіоналів – безстрашних, умілих, вправних. Часу на те, щоб пожаліти себе, побоятися, поскаржитися на щось, у них немає. Ми все робимо разом: вчимося, виконуємо бойові завдання, займаємося фізичною підготовкою, їмо, відпочиваємо...

– Розкажіть про побутові умови на фронті.

– Хлопці живуть в казармі, для жінок є окреме приміщення. Нас тут багато: зовсім молоденькі дівчата – студентки університетів та інститутів, дружини, які пішли воювати вслід за чоловіками. Взагалі, сімейних «підрядів» в батальйоні предостатньо: спочатку добровольцем записується син, за ним йде брат, потім батько. Команда у нас підібралася просто приголомшлива: актори, режисери, продюсери, бізнесмени, журналісти, лікарі. До того ж, інтернаціональна: допомагати Україні відстояти свою незалежність приїхали білоруси, навіть росіяни, які категорично проти загарбницької політики Путіна.

Кажуть, що чоловіки на війні стають грубими, неотесаними. Але в нашому батальйоні – справжні джентльмени, дуже уважні, лайливого слова від них не почуєш. Один хлопчина, Льова (я його на грузинський манер називаю Леваном), якось пригостив мене шоколадкою. Він знав, що я не їм багатьох продуктів – хліба, печива, булочок, перших страв. Крім того, я вегетаріанка ...

– Як же ви при такій дієті виживаєте на фронті, де солдати харчуються, в основному, м'ясними консервами і салом?

– Уже звикла обходитися малим, – посміхається Додо, гладячи тоненькими наманікюреними пальчиками незапалену сигарету. – Сьогодні ввечері, наприклад, виявила, що вже другу добу ... нічого не їм. І, як бачите, жива, здорова і повна сил. (Моя співрозмовниця навідріз відмовилася від усіх частувань, які пропонували її грузинські друзі-ресторатори. Випила тільки чашечку чаю і з задоволенням з'їла запропоноване мною яблуко. – **Авт.**). Кухарі в батальйоні готують відмінні домашні страви української кухні – наприклад, борщ, який бійці їдять з хлібом і салом. Одного разу я спробувала дуже смачний і незвичайний овочевий салат – вінегрет. Але найбільше задоволення, коли волонтери привозять мені сир. Звичайно, ваші сири не схожі на грузинський сулугуні, але теж дуже смачні.

– Українську мову вже вивчили?

– Потихеньку освоюю. Уже знаю слово «дякую» і потроху розумію мову хлопців. Вони в свою чергу переймають мої слівця. Вітаються зі мною хором «Гамарджоба!». Звертаються до мене ласкавим словом «генацвале» і навіть вчаться співати «Суліко». До речі, музика для бійців має особливе значення. У хлопців є гітара, і у вільний від навчань час вони співають. Мене вразило, коли один з бійців – великий, міцний, суворий чоловік, – повернувшись з передової, надів шаровари, вишиванку, взяв у руки бандуру і заспівав... Це було неймовірно!

– Мабуть, боєць таким чином заспокоював нерви. Одні солдати кажуть, що, приходячи з завдання, хочуть помолитися, іншим потрібно почитати листи зі словами підтримки, треті телефонують додому. Напевно, у вашому батальйоні є хлопці, які шукають у вас материнської ласки і тепла.

– Ні, це дуже міцні і сильні хлопці, втішати їх немає необхідності. Але листи та дитячі малюнки для бійців дійсно дуже важливі. А коли вони телефонують додому, дружинам і матерям, серце розривається від жалю. Згадую, як нудьгував по мені мій маленький син, коли я воювала в Грузії. Зараз він уже виріс, побував у гвардії. Щодня телефонує і запитує: «Мамо, якщо потрібна моя допомога – відразу дай знати. Я готовий хоч сьогодні їхати захищати Україну». І таких, як він, багато в різних країнах. Люди розуміють, що якщо Росію не зупинити зараз, це обернеться великою бідою для всього світу. І мої хлопці роблять все можливе і неможливе, щоб подібне не сталося. Я точно знаю, що ми переможемо. Інакше просто бути не може.

Дарія ГОРСЬКА,
«ФАКТИ»

ВАКХАНАЛІЯ САДИЗМУ

КОЛИ ЛЮДСТВО – У ЗАРУЧНИКАХ КАТА

Головне слідче управління Слідчого комітету Росії порушило кримінальну справу за статтею 357 КК РФ «про геноцид російськомовного населення, яке проживає на території Луганської й Донецької народних республік». Слідством «встановлено», що з 12 квітня 2014 року і до сьогодні невстановлені особи з числа вищого політичного і військового керівництва України, Збройних сил України, національної гвардії України і «Правого сектору» віддавали накази, спрямовані «на повне знищення саме російськомовних громадян, які проживають на території Донецької і Луганської республік». А «вбивства російськомовних громадян здійснювалися із застосуванням систем залпового вогню «Град» і «Ураган», некерованих авіаційних ракет, що мають касетну головну частину, тактичних ракет «Точка-У», інших видів важкого наступального озброєння». Ці «бредні» цілком серйозно озвучив офіційний представник СКР РФ В.Маркін.

Далі, приписуючи відомі всьому світові злочини російської вояччини українським військовим, він стверджує, що в результаті таких дій «загинуло щонайменше 2,5 тисячі людей». Крім того, на території «Донецької і Луганської республік знищено і зруйновано понад 500 житлових будинків, об'єктів комунального господарства та життєзабезпечення, лікарень, дитячих та загальноосвітніх закладів, внаслідок чого понад 300 тис. жителів, побоюючись за своє життя і здоров'я, змушені були залишити постійні місця свого проживання і шукати прихистку на території Росії», – сказав В.Маркін. І нагадав, що «стаття за геноцид передбачає покарання у вигляді позбавлення волі до 20 років або смертної кари». «Всі перераховані факти і докази, вже зібрані російським слідством, підтверджують, що дії осіб з числа українського політичного і військового керівництва, які віддавали накази на знищення російськомовного населення, прописані не тільки в російському законодавстві, але і в нормах міжнародного права», – наголосив офіційний представник СКР.

Ми навмисне цитуємо тут «одкровення» В.Маркіна, аби кожен українець збагнув звироднілість режиму Путіна, а світ, нарешті, усвідомив реальну загрозу планетарної катастрофи з боку Росії, яка нависла над людством. Путін не визнав організований Москвою Голодомор 1932–1933 років в Україні геноцидом українського народу, назвав найбільшою катастрофою XX століття не дві світові війни з їх багатомільйонними втратами, не Голокост, а розпад імперії зла – СРСР, він не приховує свого захоплення лідерами нацизму Гітлером і Геббельсом навіть під час зустрічі із рабинами – представниками нації, яка зазнала найжахливіших репресій і втрат. Цей хворий на голову чоловік насолоджується своєю безкарністю, цинічно знущаючись на жертвами. Про що це свідчить? Насамперед про те, що Путін морально готовий повторити злочини нацистів, стократно помноживши їх на власну жорстокість. Рецидив комплексу неповноцінності (можливо, через пережиті в дитинстві приниження) трансформувався в жадобу помсти всьому світові. Кат взяв у заручники людство. Зупиніть його!

Ольга ДМИТРЕНКО

(Продовження теми на 8-й стор.)

РЕЗОНАНС

ГПУ – проти СКР

Генеральна прокуратура України почала кримінальне провадження щодо посадовців Слідчого комітету Росії. Справу порушено за статтями 258-3 (сприяння терористичній організації), 343 (втручання у діяльність працівника правоохоронного органу) та 344 (втручання в діяльність державного діяча) Кримінального кодексу України.

«Як було установлено, у травні-червні 2014 року у структурі Центрального апарату Слідчого комітету Російської Федерації (СК РФ) створено управління з розслідування злочинів, пов'язаних із застосуванням заборонених засобів та методів ведення війни. Метою діяльності цього управління, як вбачається з офіційного сайту установи, є притягнення українських військових до кримінальної відповідальності за нібито вчинені ними злочини стосовно мирних громадян», – зазначає ГПУ. В Росії порушили кримінальну справу щодо українки Надії Савченко за фактом нібито пособництва у вбивстві журналістів телеканалу «Росія». Ще одна провокація СКР – кримінальне провадження щодо «невстановлених військовослужбовців Збройних сил України, Національної гвардії та активістів громадської організації "Правий сектор" за нібито вчинені ними обстріли міст Слов'янськ, Краматорськ, Донецьк, Маріуполь та інших територій Донецької та Луганської областей, вбивства мирних громадян».

«Шляхом організації безпідставного кримінального переслідування, здійснюється незаконне втручання у діяльність правоохоронних органів України, Збройних сил України. В зв'язку з цим можна констатувати, що створення у структурі СК РФ управління з розслідування злочинів, пов'язаних із застосуванням заборонених засобів та методів ведення війни, а також порушення зазначених та інших кримінальних справ службовими особами СК РФ спрямовані на сприяння терористичним організаціям "ДНР" та «ЛНР» у їх злочинній діяльності, перешкоджанні виконанню своїх обов'язків представникам державних органів і громадським діячам», – наголошують у ГПУ.

ПРОВОКАЦІЯ

ШУФРИЧ СПРОБУВАВ РОЗХИТАТИ СИТУАЦІЮ В ОДЕСІ

Нардеп Нестор Шуфрич, користуючись депутатською недоторканністю, спробував розхитати ситуацію в місті Одеса.

Присутність цього зрадника України та його дії 30 вересня 2014 року біля Одеської державної адміністрації спровокували громадськість до непокори. Ця цілеспрямована провокація була організована самим паном Шуфричем та його однодумцем паном Скориком, представниками Опозиційного блоку. Саме вони скерували цей конфлікт на розкол електорального середовища Одеси.

Які думки та висновки ми побачили в цьому ганебному вчинку народного депутата України?

Більшість одеситів – це толерантні, інтелігентні громадяни. Вони, як і я, не підтримують хуліганські дії, бажають спокою, не втратити роботу, мріють про незалежну, демократичну, європейську країну. Бажають вже зараз вступу до НАТО.

Хто збурює та розхитує нові непередбачені наслідки, хто реалізує план Путіна з дестабілізації стану в Одесі? Назва їм є – ПОЛІТИЧНИЙ СЕКОНД-ХЕНД.

Сидячи в своїх кабінетах та на засіданнях, ці пташки з останнього потягу Януковича тримаються за сходи. Але потяг вже не зупинити, він керований в інший бік. Перешкоди одесити здолають, а ті, хто зараз підтримує та надає допомогу провокаторам, будуть нести відповідальність.

Запам'ятайте. Ми не дамо відтворення 2005 року. Старі тези будь-якої влади не пройдуть: «Зробимо пізніше! Ще є час! Не можливо так швидко все змінити! Почую кожного! Довіряй справам! Ми це знаємо та зробимо без Вас! У нас є програма на 5 років!»

Насправді гречка ще працює, згоден. Але може так статися, що ця гречка буде висипана самоскидом під вашу оселю.

Якщо Генеральний прокурор Віталій Ярема буде так діяти, як зараз, надсилаючи відписки громадянам, то його чекає не наша повага, як раніше, а самі знаєте що... Прикладом є неприпинення Генеральною прокуратурою України руйнування історичного центру Одеси хмарочосами, невирішені питання із затримання організаторів злочинів проти Євромайдану в Одесі та інші. Одесити не будуть вже чекати. Вони будуть діяти.

Набридло! Ми вимагаємо змінити все та діяти владі саме зараз! Ну, а Нестору Івановичу бажаємо міцного здоров'я, сплачувати податки та повернути державі вкрадене при владі. Для припинення розгойдування ситуації в Одесі та країні рекомендуємо терміново зняти свої кандидатури з перегонів підписантам злочинних законів від 16 січня, звернень від ОДА та міськради Одеси на підтримку дій Януковича. Ну, а якщо ви не чуєте? Тоді ми йдемо до вас!

Сергій САРАФАНЮК,
громадський активіст, член Координаційної Ради
Одеського Євромайдану.
Радіо «Свобода»

ПОДВИЖНИКИ

І НАВЧАТИ, І ВИХОВУВАТИ – З ЛЮБОВ'Ю

Чудової теплої вересневої днини в ошатній залі Київського міського будинку вчителя відбувся ювілейний творчий вечір «універсальної» жінки, Заслуженого вчителя України, поетеси Віолетти Дворецької. Вона півстоліття натхненно й творчо працює в одному навчальному закладі – Київському коледжі комп'ютерних технологій та економіки Київського національного авіаційного університету. Віолетта Львівна безмежно віддана своєму високому покликанню. Її життєве кредо – навчати, виховувати і любити молодь, розуміти її, бути вимогливою, сучасною, віддавати дітям знання і велике любляче серце. «…Я долі іншої не хочу: моя професія свята», – так може писати лише по-справжньому закохана у свою справу людина.

А починалося все у вересні 1964 року, коли до лав Київського радіомеханічного технікуму влилася обдарована випускниця Ніжинського державного педагогічного інституту ім. Миколи Гоголя. Професійне зростання Віолетти Львівни відбувалося поступово, шляхом власних помилок і перемог. Саме про це вона пише в одній із останніх збірок «Поговоримо, поміркуємо…». Проте крок за кроком, рік за роком поступове сходження та підкорення вершин педагогічної майстерності, збагачення досвіду стало запорукою справжньої майстерності. Сьогодні Віолетта Львівна – досвідчений педагог і майстер педагогіки, фахівець високої кваліфікації: «Відмінник освіти України», «Викладач-методист вищої категорії», неодноразова переможниця різноманітних конкурсів: «Кращий освітянин року», «Дарничанка року», «Киянка року», «Таланти твої, Україно» тощо.

У січні поточного 2014-го року в конкурсі «Кращі освітяни року», який проводив Всеукраїнський громадсько-політичний тижневик «Освіта», Віолетта Дворецька стала лауреатом відзнаки «Малиновий дзвін душі».

Основне захоплення Віолетти Львівни – це процес щоденного спілкування з підростаючим поколінням і на уроках фізики, яку вона викладає, і в цікавій, копіткій, позаурочній роботі. Вона – керівник гуртка художньої самодіяльності «Експромт», готує учасників виставок художньої і технічної творчості. Неординарний підхід до викладання технічного предмету спонукав її застосувати віршоване слово в цьому процесі. Книжка «Про фізику і фізиків» вже давно стала настільною для багатьох педагогів, студентів та школярів України.

Всього у творчому доробку Віолетти Дворецької 23 поетичні збірки. Із нею тісно й залюбки співпрацюють відомі композитори, українські виконавці, мистецькі колективи, зокрема й дитячі. На її вірші написано понад 40 пісень, які звучать в ефірі різних національних радіопрограм.

У цей святковий день дорогу ювілярку вітали колеги, студентська молодь, друзі, випускники минулих літ. Заступник директора з виховної роботи Володимир Масло, вітаючи її, сказав: «Сьогодні, і для Вас, і для всього педагогічного колективу Київського коледжу комп'ютерних технологій та економіки Київського національного авіаційного університету України, велике свято. За час роботи в навчальному закладі Ви зробили велику роботу. Тисячі випускників дякують за знання і духовний розвиток, оскільки завдяки наполегливості, цілеспрямованості, відповідальності, ерудиції та глибоким знанням свого предмету Ви навчаєте й виховуєте юних громадян України. А це надзвичайно відповідальна місія для справжнього педагога».

Привітали ювілярку представники громадської організації «Сумське земляцтво у м. Києві», членом якого є Віолетта Львівна.

Відбулася презентація нової збірки талановитої поетеси «Видатні постаті в історії України», яка щойно побачила світ у видавництві «Славутич-Дельфін».

Вітали школярі, зокрема, багаторазовий лауреат міжнародних та всеукраїнських фестивалів і конкурсів, володарка Гран-прі Ганна Бабанська; дитячий хор «Тенерецца» Музичної школи №13 імені Михайла Глінки (диригент – Сергій Вовк); викладач української мови та літератури Київського коледжу комп'ютерних технологій та економіки Київського національного авіаційного університету Людмила Смарчевська з онуком Данилом; зразкова шоу-група «Канікули» (керівник Людмила Шамал); ансамбль Дитячої музичної школи ім. Михайла Глінки (керівник Вікторія Глинська); переможець багатьох всеукраїнських та міжнародних конкурсів, учень Спеціалізованої школи №49 міста Києва, соліст вокально-танцювального ансамблю «Гармонія» Владислав Слобода; учениця 10-го класу Спеціалізованої школи № 49 міста Києва Мілана Бєкова.

Найщиріші слова і музичні привітання Віолетта Львівна отримала від митців культури і мистецтва, у співпраці з якими створено багато пісень: народного артиста України Олега Марцинківського, композиторів Олександра Литовченка і Володимира Доценка, заслуженого артиста України Юрія Васильківського, композитора, співачки, заслуженого діяча естрадного мистецтва, заслуженої артистки України Неллі Кушнір.

Зичимо, щоб ще багато-багато років кипуча енергія нашої чарівної і талановитої землячки заряджала всіх, хто має нагоду з нею спілкуватися і працювати. Щоб чисті росяні світанки додавали їй сил, а сонячні промені зігрівали душу для справжнього подвигу – навчати, виховувати й бажання творити для людей Добро. Щоб ніколи не залишав її красиву душу творчий політ!

Інформаційний центр
Сумського земляцтва

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна